

OOG IN OOG MET OSHO

In maart 1978 was ik tijdens een wereldreis in Poona terechtgekomen. Drie dagen liep ik rond op de ashram, een oase met rode mensen, zonder de meester zelf te hebben gezien. Hij sprak in Hindi en dus had ik alleen naar zijn tapes in het Engels geluisterd. Op die derde en laatste dag werd mij verteld dat het de Verlichtings-dag was van Bhagwan Shree Rajneesh, zoals Osho toen heette. Er zou in de avond een 'celebration' zijn en ik was welkom. Ik moest me wel wassen met geurloze zeep en shampoo. Die avond stond ik in de rij voor de eenvoudige boeddha-hal. Iedereen werd door twee meisjes beroken op geurtjes. Ik was de enige die geen rood droeg. Een meisje bracht mij naar de zijkant van de hal, tegenover het podium. Voor mij was een zee van zittende rode sannyasins. Er was live muziek, waarop langs de rand gedanst werd. Opeens voelde ik een groeiende spanning van verwachting in de hal. Vanuit de ashram naderde een witte auto die achter het podium uit het zicht verdween. De muziek werd opgevoerd, een golf van extase ging door de hal en daar kwam de Meester tevoorschijn vanachter een wit schot. Hij schreed langzaam voort, de handen met de palmen tegen elkaar voor de borst in de *namaste*-groet. Voor het eerst zag ik Osho in levende lijve. Hij droeg een lang wit gewaad, waartegen zijn zwarte baard en lange haren afstaken. Hij had geen hoofddekseel op en ik zag dat hij van boven kaal was. Zijn ronde gezicht glimlachte breed en zijn grote bruine ogen hadden een humoristische vonk. Langzaam bewoog hij zich naar zijn stoel en groette met *namaste* de hele zaal. Liefde golfde door de hal. Hij sprak niet die avond, maar dirigeerde de muziek met subtiele handbewegingen. Soms was er muisstille meditatie, dan weer aanzwellende muziek waarbij de sannyasins zongen en aan de zijkanten dansten. Ik was verrast door de kracht die hij uitstraalde en voelde dat dit voor mij een historisch moment was. Ongekende warmte spoelde door mij heen en verwarde mij. Tenslotte stond de Meester langzaam op, groette de sannyasins en verdween voortschrijdend achter het schot. Ik merkte op dat de mensen in de hal zich naar de linkerkant van de hal begonnen te bewegen, waar Osho langs zou rijden. Tot mijn verbazing zag ik mezelf ook die kant op rennen, zelfs voordringen en mensen opzij duwen, om vooraan te kunnen staan. Daar kwam de witte auto heel langzaam aanrijden. De meester zat achterin, keek uit het raampje naar ons en wuifde. Een ogenblik, die tijdloos lang leek, keek hij mij recht aan en er ging een schok door mij heen. Het raakte me in het hart. Ik stond als aan de grond genageld en wist niet wat me overkwam. Ik was totaal verbijsterd. In die ene blik ontstond een band tussen hem en mij die ik niet begreep. Een hartconnectie die mij onverwacht ontroerde en me een ongelooflijk blij gevoel gaf. Iets wat mijn nuchtere rationele mind niet kon bevatten. Langzaam verliet ik de hal. De volgende dag vloog ik van Bombay naar Ethiopië met drie boeken van Osho in mijn handbagage. Het veranderde mijn leven.

Dit is de tweede aflevering van een serie reisverhalen.

Uit Sanatan de Jongh Swemer:

'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger'.